

מסורת הש"ס

א א מ"י פ"י מהלכות ס"ח
הלכה ג טוש"ע יו"ד
סימן רפב סעיף ה:
ב ב מ"י פכ"ג מהלכות
שבת הלכה כו סמג לאוין
סה טוש"ע או"ח סימן שלד
סעיף יב:

[illegible]

ואם חל להיות בחול
מפציען באגוזים ומפרכין
ברימונים ומותר בקניבת
ירק מן המנחה ולמעלה,
אבל [משום] מיגדר.
[מילתא] אסורה.
הדרן ע"ד ואילו קשרין
פרס ששה עשר

כל כתבי הקודש מגזילין
שאר ספני הדריקין בין
שקורין בין בין שזאן
קורין. מירוש פוריש
הזן, כצבור, ורומה הפרשה
ורומה אפסטרטתה כצבורים,
ושאין קורין בין כצבור
כתבי. אימאומה ורין חורבין
הרגום ובלל לשון, רב
הזאן אמר אבן אלעזר, ור
מפני הדריקה, רב הסא
אמר מגזילין. ובכתבי
הקודש שמתורגמין בלשון
אחר בין ככתב כעבר בין
כאזכר אחר, ר' יואמר
ר' לוינו לקרות רב, אד"ר
בין עשרת באבא למילא
שהלך אצל רבן גמליאל
לשטריארי ומצאו יושב על
שולחנו של ר' יוחנן
ובידו ספר אורי תרגום.
א"ר רב יצחק אבי
אבין ר' יוחנן עומד על מילת
הבית, והביא ענינו ספר
אורי תרגום ואמר לכאנא
שקעוהו תחת הדבר, אן
הוא צוה לעלו נגלו. ור' נמי
הוא קאמר ענינו במקום
התורה ור' יליס מגזילין.
ולפס ח' אב' ר' יואן
מגזילין.

בב בתבי הקדש מציין אותן מפני הדריקה ב'. אומר ר"ת דלולא
האי פירקא איירי כשנפלה לדיקה בצותו צית או בצותו חזר^א
דכיון שהשט שס^ב ואזי צהול הוא^א ואי שרית ליה אחי לכצוי דמפרש
נגמרא אצל נפלה לדיקה בצית אחר^א מומר להאיל הכלל:

והושתא ספרים שלנו מזילין דנתנו
לקרות בהן משום^א עת לעשות לה'^ב
הספרו מורתן דלאמרינן בהניקין
(גיטין כז:) **לא** ניתנו לקרות בהן.
פירש רש"י דהיינו רבן שמעון בן
גמליאל דפליג במתניתין בהן פ"ק
דגמליאל (דף קז:) אלא ספרים לא
המירו שיכתבו דלא ייווני ופירש
הרב פור"ם דהיינו טעמא כיון דלא
ניתנו ליכתב אסור לקרות בהן משום
דדברים שכתב אסור לאומרינן בעל
פה וקשה דלוי זה אי אמה רשאי
לאומרו בעל פה כיוון שאינו אומר
בשלישן הקדש אלא בשלישן כשהן
מתבטלין דלא שרי לומר בעל פה
תרגום * דמתרגם רב יוסף:

עֵלְמִית יְיוֹנִית. אֹמֶר ר"י
לְמִיתָ כְּרִבִּי יְהוּדָה
לְמִיתָ שָׁר שָׁר סְפִירָה לְכַתּוּב יְיוֹנִית וְלֹא
הִתִּיר אֵלֶּה בְּסִ"ת בְּלֻדָּה אֵלֶּה רִבְנָן
שִׁמְרוּ אֵף בְּשָׂר סְפִירָה לְמִיתָ בְּפִ"ק
בְּמִגִּלָּה (דף ט.)

וּבִירְדָן סֵפֶר אִיּוֹב תְּרֻנּוֹם. מִשְׁמַע
שְׂבִימִי הַתְּנָאִים כִּבְר נַעֲשֶׂה תְּרֻנּוֹם
לְכַתּוּבִים וְכֵן מִיּוֹל בְּמִגִּלָּה (דף כ"א):

① בְּמִגִּלָּה וּבְהַלֵּל אִפְּשִׁי עֲשֶׂה קוֹרִין
וְעֲשֶׂה מִתְרַמֵּין מֵה שִׁין כֵּן בְּתוֹרָה
אֲעִי"פ שִׁינֹתָ לֹא עֲשָׂו מִי שׁוֹב עֲשֶׂה
בְּמִגִּלָּה הַתְּנָאִים וְהֵלֵךְ ② כְּלֹמֶרִישׁ לְדִרְסוֹ
שֶׁל כְּתוּבִים רַב יוֹסֵף עֲשָׂו ③:

הוא מתרץ למעמיה ורב
למעמיה בין שקורין בהם
דברים אמורים שכתובין
ואפילו הכי גזיזה בעו רב
שאין קורין בהן כתובים אע"פ
ק שלהן טעונין גזיזה מיתיבי
י הדליקה תיובתא דרב הונא
ת"ש היו כתובין גיפטיית מדית
הן מצילין אותן מפני הדליקה
ד דתניא ^א היו כתובין תרגום
אומר אין מצילין אותן מפני
הלך אצל רבן גמליאל בריבי
הנוף) ובירו ספר איוב תרגום
אביך שהיה עומד ע"ג מעלה
לבנאי שקעו תחת הנדבך
מר עריבה של טיט כפו עליו
הר הבית מגין ועוד וכי מותר
מקריבין מאלוהן מאן תנאי
אילמא

ל מיעבד: ואפילו הכי צעו גמיה.
מבזים בכל לשון ובשבת אין מזלין
של אכילת התולעים טעוין גמיה:
יציין לא שהיה בנו של רבי אלף
ול חלפתא הוא אבי אביו של רבינו
נח מדות (פ"ב מ"ג): נדבך. שורת
דין וטיט לא היו אלף עפר ומים:
אזי כרב חקדא ומאן כרב גונא:
אליימא

מוסר בקנינים ירק. לשבות לאו איסורא דאורייתא הוא אלא דרבנן
 ויבא משום עגמת נפש שמתקן ואינו אוכל והרי קרוב לעניו שרי.
 ודווקא מן המנהג ולמעלה שהוא שואף ומנפח לנמא חלילה ואיכא
 עגמת נפש טפי: כיון דהוי דהו קא מארפי. מקדימין לפני המנהג
 להשתא לאו עגמת נפש הוא: אמר
 להו. לאיני צריח: אלא איגרמא
 ממעצא נר. כי איני דלקצלו מיניה

הדרו עלד ואלו קשרים

בל **רסני הקדש**. כגון מורה
נביאים וכחוצים ולא תימא
מורה לחוד הוא דשרי למיטרה ולאכול
ולא שאר ספרים: **מילין אופן**.
כדקמני לקמן^א למצוי שאינו מפולש
וטיורחא בעלמא הוא דשרי ^(ה) זה
וחסורון עירוב כדמפרש בגמרא^ב: **צין**
שעקוין צין. כגון נביאים שנים משפירין בין
השקוין צבית הנסמך: **צין אין קורין**
צבא. כגון כחוצים. ורצינו הלוי אמר
דאפי' יחידים אין קורין צבא דקמני
טעמא משום ציטול בית המדרש
דמשי לבא ובשבת היו דורשין
דרשה לבעלי צבאים שעסקין במלאכה
כל ימות החול ובחור הדרשה היו
מורין להן הלכות אסור ויטרי וטוב
להן לשמוע מלקרות בכחוצים:
וואע"פ שחטובין ככל לשון. ואיכא
למאן דאמר לקמן לא ניתנו לקרות
צבא מילין אותן: **טעונין גיגיה**.
אסור להניח במקום הפקר ובגמרא
היה זה שם שחטובין וצבאין וטעונין
והוא שם שחטובין וצבאין וטעונין

[illegible]

(א) במשנה ואע"פ
שכתובים: (ב) גמ' ואע"פ
ש' ואע"פ: (ג) גמ' ואע"פ
(ד) אמר מרסוס ובלל לאו
(ה) רש"י ד"ה מילין וכו'
ד"ה
שקרי בזה וחסרון: (ו) ד"ה
עמדי שכלן וכו' קדושים.
י"ב עי' לעיל דף ק ע"א:
(ז) חוב' ד"ה וידנו וכו'
ובחלה ובמגילה אפילו
נעשה: (ח) בא"ד ודלא
אומרים. י"ג חומר אמל
קודם זה י"א נעשה וכו'
נתאסר ולא גרסי ונעשה
ברמזין וכו' מפרש"
ומגילה אלא כח נעשה בימי
התנאים כח שמוחם הלא:

תוס' ד"ה לא ניתנו.
בדמחגרס ר"י. עיין צ"ק דף
ע"ב צמס' ד"ה
בדמחגרס:

[illegible]

וממילתא באפיה נפשיה הוא וטעויה ודוקתיה ואע"פ שכתובין בכל לשון לל חול מיהא טעוין גניזה: ומעשייה. כתב של עבר הנהר: אבא גדול קרי בריבי: רבן גמליאל הקדוש: על גב מעלה צהר הים. ואבני הבנין: טיט צהר הים מנין. הסופרה: גלוי והפכה: מאן סגליה